

VELDGEWAS

Blaad veur en euver Oos Taal

December 2023

Kupershook

't Waer woor weer möts. Nater es Riekswatersjtaot. Kiek: einen haiku! Mót allein nag good óngerein gezat waere. (Óngerein is 'onder elkaar', mae neet biejein of doorein...).

Tja, det woor mich get. Remember remember: november, altijd regen en zoe wiejer. En dan zólle veur december einen duustere maondj mótte neume? Al die lempkes, de kunsorsbuim bleuje wie eine keerse-bóngerd, kaerskes, vuurpiele.

Nae, duuster is ei diek literaer waord gewaore, v'r kónne december baeter de maondj van de poëzie neume. Al die sinterklaozerie. Blaozerie Saint SesiL bleus 't duuster voert. Plus al die versjes die vandaag al bieje 't pepeer veur de harmonie ligke.

Waat blief bringk Veldgewas uch, zoewie ei vraem korsverhaol van John Hertogh. Sjepeelt in 't vreuger van wo noe de doje neet te telle zien, wiewaal tummerman Zef geveules euvervele of d'r in de homes zoot. Nou en? De Ronde van Vlaanderen waert de Hoogmis geneump. 't Is sjiekerdesjiek wen van alles dooreinboedelt. Godelieve van Gemen mit ziene zjwarte in 't dörp en Phil Schaeken dae vreug de sjrikkelijke hoessjilder neet te vergaete. Ich mein: die gedichter waerde ruum veur mister GW37 ingesjik.

Ach, Veldgewas is gein pertie, haet (helaas?) nörges belange. Waat wille wae/veer? De ierste jaore zagte v'r: bevordere van poëzie in 't Limburgs. Mekkelik gezag. Lestig veur det (ei bietje) waor te make, den veer doon neet aan eigesjtuut. Wiewaal v'r dudelik veuroetgank zeen. Mae bewieze?

Euver eigesjtuut gesjpraoke, binnekórt is weer werreldwied de Lei-daag, d'n daag van Limburgs Eige. Ich zeen neet in det det gedeuns, det deils mit commercie vandoon haet, vööl biejdreug aan 't gesjreve Limburgs, wo Veldgewas veur sjteit.

En ja, die eigeheid, is zoaget neet gevierlik allewel? Dink aan GW37. Ach, laote veer bliej 't jaor oetgaon. Komt allen tezamen mit de Z van zinge en höf alvas 't chlas op Veldgewas, wen '23 de vergaetelheid in gli-jjt.

Wim Kuipers

kersgedachtes

preuve aan de vree
van 't oer-gebeure
gebaorte

in leefde ómermp waere
gewermp
door miensj en deer

ingele heure zinge

mit man en mach
probere
de hemel get doonder
bie de duuster aerd
te bringe

**

inne sjtil sjtilte
sjreef de werreld
in alle klasse
óm kómpasse

toos, postert

krisaovend

blaosmeziek ónger de päöl
dat heurt me op vandaag neit vööl
oerelank in sjnei of wèndj
en 't publiek dat wurt verwènd

'n man of twelf op 't trottoir
die heurde gaer ós repertoire
't waar bekans al middernach
en 't ènj dat koum toch ónverwach

de jóngste trääot die haokde aaf
vónj de meziek toch neit zo 'gaaf'
de sjuuf waar ziene kammeraod
bleis doe opèns ein anger maot

ze wunsjde ós nog vööl plezeier
doe ware veer nog mer mit veier
pierre dae haw gein ammezjuur
en góng zich werme aan 't vuur

gans achteraan, tuba en tróm
die veile van de sjaop gans óm
de lèste, zef mit souzafoon
gouf eine solo, wónjersjoon!

doe woort 't sjtil, de sjtraot leip laeg
jeder góng d'n eige krismeswaeg.

John Hertogh, Zitterd

Stêlte is d'n deepste klaank

d'n theaterzaol is vol geloupe
iemes hoos en kröchelt
pak ziech 'ne menta
de spanning stijg
'n bladzij vaan 't programbeukske
weurt umgeslage
't is 't allerlèste momint veur aonvaank
de paukenis steit op sjerp
de snaore vaan de herp zien gespannd
't konzèr begint mèt 'n intense stêlte

wie stèller 't weurt
wie mie me kint hure
stêlte is d'n deepste klaank

nao 't konzèr rije veur
voldoon en in stêlte nao hoes
in eus woenkamer op 't parkèt
zörge de puutsjes vaan Pieke
veur e ritmisch wijske
Pieke haolt z'ne reem
heer wèlt indelek nao boete
veur loupe mèt häöm e rundsje nao de vijver
d'n aovend is al e tieldsje gevalle
en componeert zie slotakkoord

oonder eus rösbaank aon 't water
huurste 't graas greuje
iech pak dien hand
veur kinne us noe zoevööl jaore
veur kieke us aon
en luustere hand in hand
nao 't zwiege vaan de maon

wie stèller 't weurt
wie mie me kint hure
stêlte is d'n deepste klaank

Wim Kallen, Mestreech/Zitterd

*Gesjreve in opdracht vaan Meziekfestival Vocallis
2023 mèt es thema "stêlte".*

De ierste zjwarte örges

witminse keke sjtrang gerich op eurwiej zeej dao leêp
ziej aan ziej
mit ein gebrónsde vrouw
'de ierste zjwarte in dörrep',
dóch zeej as vanzellef
'broên en brónskleurig,
nae zjwart is zjwart', dóch zeej
wiel zeej zjwaor döbbend
kwaam gegaon

de meiste minse dao wao zeej laef zien verkes-kleurig
wiel den eine of den anger
is getaoge mit ein vel
broênsig wiej hazelneutjes
wiej de uigskes van den Haas
mit häörkes zjwart wiej Däölkes
doe waar 't wao zeej versjtóng
wat 't is um örges
en nörges thoês te zien

Amina Hinde Noor van de Isaaq-clan
vurhaer sjieëper van Kemiële
waar heej de ierste zjwarte
zaoch traejend vroom
ziej aan ziej mit diej

nag noeëts zoê emes waar heej gezeên
doe, in negetienhóngerd negetig
vur get ampel jaore truuk

al is noow alles anders anders
't verdeile 't indeile 't inkleure
is gewaore, verwaore
vurbeej de sjaam

'ach, laot baeter mer
gen minse miêr gebaore waere'
sjreêf de misantroop

Godelieve van Gemen, Baolder

A photograph of a flock of sheep in a lush green field. The sheep are in the foreground and middle ground, some looking towards the camera. The background shows a line of trees under a slightly overcast sky. The text is overlaid on a semi-transparent green rectangular area on the right side of the image.

vuur 't sjlofffe

blöake va sjöaf
sjalt uvver jraasspiere
d'r jeróch drieft
oes de vach
vettieje wol winkterdik
ze sjtunt jekluurd
dróp de sjöaf
d'r bók hat ze aajesjtraeche
mak lofe ze in de wei
sjnoeve wermde
duie de naas i taesje
nuisjierieg noa voor
wen ze sjwieje
kan me ze tselle
jód vuur 't sjlofffe joa
um tse dreume
va sjöaf blöake
van engele zinge

de rouw van de naat
inne hiert
ing kriskaat

Wim Heijmans

blöake – blaten
jraasspiere – grassprietten

Krismes 2023

Waat is d'r gaonde, de welt lik euverhoup
Wo v'r allenej nao verlange, is toch de vrei
Wienee gebeurd 't èns, 'n echte krismes koum
Kriskeindje gebaore, brink sjprankelend leich

Dat veer noe same dit sjoon fees viere kènne
Al doezende jaore, de vrei neit in de welt waar
Op vandaag nog gein, kèn d'r neit aan wènne
Zètte 'ne boum, zènge leidjes, sjtaeke kaerse aan

Neit allein mit de krismes zich de vrei wunsj
Laot ze kómme, mesjien krig de miensj 't klaor
Zou sjoon zeen, es waar geine haat of aafguns
In de toekóms, euveral oppe welt de vrei waar

Zou de aerd ein paradies zeen, óm in te laeve
Dao aan wirke, ze ummer bie ós kènt blieve
Is mich vääöl waerd dao veur, alles wille gaeve
't Besef kump, de vrei neit verniks kèns kriege

Veur allenej oppe welt wunsj ich uch
Sjalom, Salam aleikum, Peace, en Vrei

Jan Nieling, Zitterd

Sophie Scholl

Maedje, 21 pas, doe heils vol,
same mit diene brouwer
en angere van Die Weisse Rose,
verzats doe dich, vol vuur,
taege de nazidictatuur.

Mit eur pamflète
protesteierde geer
taege Hitlers wètte,
leip veur dem neit werm
mit gesjtrekte erm.

Geer verzat uch sjtilzjwiegend
mer toch actief taege 't gesjreef,
waart bereid óm eur laeve
op 't sjpel te zètte,
wolt neit laeve wie nazimarionète.

Op 18 fibberwari '43 woort geer betrap,
doe en brouwer Hans gesjnap,
't begin van 't ènj waar aangebraoke,
door brulaap Freisler
woort 't doodvonniss oetgesjpraoke.

Op dezelfden daag woort dit voltrokke,
Sophie, doe heils dich sjterk,
mer 't mets van de guillotine
deig zien werk.

Wille veer ós welt laefbaar hawte
dan höbbe veer luuj neudig wies dich,
dien dade, diene naam, dien gezich,
ligke opgesjlage in 't geheuge van mich.

Phil Schaeken, Zitterd

Ein vraem doef

Nazareth, 7 juni.

Mit ein kaod gezich deig Zef de deur aope en wól metein doorloupe nao zien wirkes. Mer óm dao te kómme mous hae eesj door de gouw kamer. Dao zout Maj te sjtrikke. “Enne?” Drenkske hulp neit. ’t Is nog neit euver. Hae haet mich nuuj pille gegaeve. Kènt nog maonje doere, zag hae.” Zef lout Maj ’t blawwe deuske zeen en vloukde ’s hel: “Nóndedju.” Maj keek nao de gróndj en zjweeg. Ruum ein jaor ware ze noe verloof mitein. Wie ze häöm mit zien grote henj vol leifde haw zeen sjepele mit de duufkes oppe sjpiekert, waar de vónk euver gesjprónge. Zie waar hartsjtikke verleif op Zef gewore, ofsjoon zie pas zeveteen waar en hae al wied in de dertig. Nou, en. Ze hólje vanein en sjpichde zich op ein sjoon en lank laeve same.

Mer vanaaf d’n eesjte nach same haw Maj gevuild dat ’t neit zo richtig floepde mit Zef. Ze wólle allebei gaer kènjer, mer dat koum d’r neit van, wie ze ouch hun bès deige. Maj vroug sjtikkem raad aan häör nich Lies, mer dat haw ’t neit zo mit Zef en gouf häöm natuurlik de sjoud. Wie dae dao achter koum waar hae oet kaogigheid nao ’ne piskieker gegange. Dae momelde get en haw ’m ein drenkske gegaeve en grinsjend de raad óm te blieve perbeiere.

Wie Maj häöm zo zoug sjtaon besjlaot ’t de knoup door te hakke en zag: “Zef, zèt dich, ich mót dich get vertèlle.” ’t Wachde aeve. “Ich, nae veer, kriege ei kiendje.” Zef woort ’t zjwart veur de ouge. Daonao woort hae rood en bleik en sjtróddelde: “Waat? Ein kèndj? Wie...dat kènt neit, ónmuigelik!” Doe woort hae pas richtig kaod. “Bès doe vraemp gegange? Mit wae? Zèk ’t mich, ich doon ’m get. Zèk wae ’t is. Zeker dae sjone Jeun van hie achter. Dae haet ummer ’n uigske op dich gehad. En woróm koosj doe neit wachte, pès ich baeter bèn? Ich dach dat veer ós eeuwige troew belaoef hawwe!” Hae leit zich boete aom in de zaedelaer valle.

Bäökend deig Maj häör verhaol, ofsjoon ze wós dat hae häör neit zou geluive: “Zef, loester, ei paar maondj geleje vloug hie ein vraem, sjneewitte doef nao bènne. Die koosj sjpraeke, jus wie doe en ich. Ech waar! Die doef zag dat ich waar oetgekaoze om eh... En noe... noe krieg ich ’n kiendje.” Ze keek Zef hulpeloos en vraogend aan.

“Meins te wurkelik dat ich daen ónzin geluif? Ein doef! Wo zuuste mich veur aan?” kaekde Zef. Mer Maj hólj vol dat ze neit loog. Dat ze ouch eesj gedach haw dat 't mer gedruimp waar. Mer noe waar ze in ómsjtenj, dus 't mous waal waor zeen. Zef zag niks mee, drejde zich óm en leip giftig nao boete. Ze heurde häöm zègke: **“Ein vraem doef, jao jao. Laot mich neit lache, ich gaon mich eine pitsje...”**

Bethlehem, 24 december.

Ze waore nao vääol sjtechele, sjeje, bääke en nog mee praote toch biejein gebleve. En ze hawwe sjiet aan de kal van de luuj. **“Laot ze mer moele,”** zag Maj ummer. Mer Zef waar gans verangerd en 'ne richtige iepekriet gewore. Hae keek ouch ummer kaod en sjprouk nog mer wenig mit Maj. Hae hólj waal nog ummer van häör, mer koosj häör neit vergaeve. 't Vieste vónj hae dat ze dat óngluiflike verhaol van die doef nog ummer vol heil. Hae haw zien eige sjpiekert intösje aafgebraoke en zien doeve allenej weggegaeve.

Noe zoute ze dan op get hui in 'ne tóchtige sjop. Bie de femieje in 't dörp waar gein plaatsj gewaes en geldj veur 'ne herberg vónje ze zunj. 't Vóng aan te sjemere en Zef woort zenewechtig, esof hae vulde dat 't kèndj aan 't kómme waar. Opèns zoug hae door de vinster ein fel leich. Hae leip nao boete, keek ómhoog en zoug ein grote sjtar die nao 't ooste wees. En die koum in de richting van hunne sjop en 't leek waal of ze vlak baove hun bleef hange. En waat heurde hae noe veur 'ne zank? 't Waar sjus esof hae in de hoomès zout. Ouch zoug hae get sjepesj die mit hun sjäöp korterbie koume. Wiezo? Hae góng mer trök nao bènne. Oppe dörpel bleef hae aeve sjtaon. Hae waar weier 'ns te laat: dao loug 't kèndj en jemerde gans sjtilkes. Mit zien tummermansoug sjatde hae häöm 54 cm. Maj haw 't kiendje verzörg en in de krub mit hui gelag. Ze keek vol leifde nao häöre zoon.

Daonao nao Zef. Dae bukde zich euver 't kèndj haer en zag: **“Hae haet niks van mich weg en gelökkig ouch niks van Jeun van hie achter.”** Hae sjtreek Maj euver häör haore, duujde en peunde häör 's goud en góng zich mit de sjepesj eine pitsje in 't dörp óm te viere... jao waat eigelik?

John Hertogh, Zitterd

't Gruin wurt dun in de buim
Kleurt lankzaam gael en rood
De zón sjteit al get sjeif
Mit meer aovendrood

De herfs geit ziene gank
Mit meer wèndj en raege
De daag zeen neit meer zo lank
Aan de zomer haet 't neit gelaege

Nog effe is 't kleuresjpeel gedaon
dan kump de wèntjer in 't landj
Kaw en ózel gaon handj in handj
En zal mènning deier wèntjersjlaope gaon

Francois Cremers, Zitterd

Stôrm

Haojvast és zeuk hieël
overgeleverdj aan 't
neteurgewêldj waertj
hae geveldj

kruuënendj en krakendj
stortj hae nieër
nog klawwendj in 't roond
raaktj hae de grond

veultj zich gebroke hōlpeloos
en ontwrichtj ligktj dwars
over de wieëg blokkieërtj
't verkieër

'n weust gaat wi-j
'n moel wiêt ope gesperdj
mèt eïne klap gesplete
uut de aerd gerete

poëste en aerd gape
mich spiêtig aan
toeëne genânt
ziene gehavendje ongerkânt

de reus boog ziene kop
ging door de kni-jje noow
ligktj hae heej
't geluid vanne motorzaeg keumtj korterbeej...

Francien Clijsters, Wieërt

Veur de verandering

Jeanne waor al lang neet mie op de statie gewees. Vreuger pakde ze wel dèkser d'n trein meh door corona waor de gaank e bitsje droet. Ze voont 't vreiselek um de ganse reis mèt e lepke veur häör geziech te zitte. Daan nog lever mèt d'n oto, ouch al stoont ze soms doedsangste oet op d'n otoweeg, mèt al die vrachwagele die ederskier begóste te sjeigele zjus es zie delangs wouw. Meh noe leep ze al e keteer zenewechteg op en neer te sjravele op de kop vaan 't twiede perron want dao zouw d'n trein oet Amsterdam aonkoume. En in deen trein verwachde ze häör broor Albèr, dee ze al mie es twinteg jaor neet gezeen had.

Mèt 'n knallende ruizing waor Albèr indertied thoes vertrokke. Dao späölde get tösse häöm en pa boe Jeanne 't fijne noets vaan gewete heet. Meh 't leep hoog op, dat wis ze wel. "Es diech d'ch oets nog hei dörfs te laote zien", huurde ze pa nog keke, "daan pak iech diech bij de kebensje en smiet diech zoe de brak oet!" En daan te wete tot pa eigelek noets gifteg waor, altied alles vaan de zonnege kant bekeek. Meh blikbaar had Albèr get gedoon wat die zon behuurlek had verduusterd. Ma wis devaan, dao waor Jeanne vaan euvertuig. Meh die leet niks los. "Albèr waor veur de verandering", had ze wel ins gezag. "Heer wouw get anders".

Dao mós Jeanne 't mèt doen. En ze voolt wel aon tot ze beter gei kontak mèt Albèr kós opnumme es ze neet ouch ruizing thoes wouw krieger. Ze zouw trouwens neet wete boe ze häöm mós zeuke, al dach ein van zien aw vrun tot heer häöm wel ins in Amsterdam had zien loupe. Zoe waore de jaore verstreke zonder tot iemes nog get vaan Albèr huurde en laankzamerhand raakde ze geweend aon 't idee tot ze häör einegste broor noets mie zouw zien. Tot verleie week, naotot ze pa hadde begraove op 't kèrkhof langs d'n Toongerseweeg. Wie pa zien lèste weke in 't hospice aon de Abstraot laog, had Jeanne nog geperbeerd drachter te koume wat noe toch gebäörd waor tot heer Albèr neet mie wouw zien, meh pa wouw dao mèt gei moyen euver praote.

En toen laog tösse de condoleancekaarte in de brevebös obbins ouch e klein envelöpke wat aon häör persoenelek geriech waor. Ze had 't zonder verzej opegemaak meh sjrók ziech bekans kepot wie ze zaog wat drin zaot. Op e klein pepèrke stoont gesjreve: "Donderdag om 19.30 uur 2e perron Station Maastricht." En 't waor oonderteikend mèt "Albert".

Dat mós wel vaan Albèr zien, ouch al sjreef heer ziech noe sjijs Albert. Ze begós gans devaan te sjöddele. Zouw ze daan toch nog te hure kriege boerum heer indertied vertrokke waor? Aon ma kós ze dat neet mie vraoge want die zaot al jaore op Klevarie en waor oondertösse zoe dement wie 'n deur. En daorum stoont Jeanne noe al e keteer te vreug te wachte op 't twiede perron. En wie mie 't momint vaan aonkoms vaan d'n trein korterbij kaom, wie zenewechteger tot Jeanne woort. Heer zouw toch wel ech in d'n trein zitte? En zouw ze häöm nog herkinne nao zoe vööl jaore? Ze waor neet gerös drop.

Eve veur haaf ach versjeen in de veerte d'n intercity um de boch oonder 't viaduc. Noe waor 't 'n kwestie vaan good oplètte want dao koume hiel get lui oet zoe'nen trein. Veurop lepe jong lui, studente woersijnelek, mèt rolkofferkes of rögkzakke, die ziech allemaol verdrónge veur de oetcheckpöölkes vaan de NS. Daonao kaome in e get rösteger tempo wat ziech aon leet zien es toeriste, die e weekend in Mestreech hadde gebook, mèt groete koffers achter ziech aansleipend en drök klasjenerend. Laankzaamaon woort 't gezèlsjap treinreizigers wat oetgestap waor get awwer, dao kaome de wandelstekke en de rollators. Meh vaan Albèr gei spoor.

Nao verloup vaan tied leep 't perron leeg en Jeanne kraog 't gevoel tot ze veur niks nao de statie waor gekoume. Noe zaot allein nog 'n mevrouw op e benkske get wijer op 't perron. Waor die ouch oet d'n trein gestap? Jeanne had häör neet opgemèrk. En ze veel entans nogal op wie ze dao zoe zaot mèt häör turkwaas mantelpekske en sjeun mèt stilettohakke in dezelfde kleur. En noe knikde die vrouw ouch nog vruntelek in häör riechting. Zouw ze miech kinne, dach Jeanne. Örgens kaom ze häör wel bekind veur. Meh wie ze ziech ouch meujte doog um te achterhole boevaan, ze kós neet drop koume. Nao 'n tedsje stoont de vrouw op en daobij klinkde ze bekans um op häör hoeg hakke. Noe kaom ze häöre kant op loupe. Tot verwoondering vaan Jeanne bleef ze rech veur häör stoon, staok 'n hand oet en zag mèt 'n doonker stum: "Hallo, iech bin Albertine."

Saturator, Mestreech

gister vlaog d'r nag

kleine kranke vogel

ligks bön ich bang

vandaag 't leudsje

wachs op vaerman

mit beutsje

door de voliére klinke

psalme dich ter eer

doe wils allein mer röste

keer op keer

euthanasie-veugelke

wat zo vööl

sjoon riedels brach

gister vlaog d'r nag

toos, postert

Lore

Vaereprach

**Enthousiasme en nuusjeër
mingele mit gooj kómpenie
besjaere ós de vaerkrach
óngerwaeges door d'n tied**

**samezeen is e feës
leët de rikketik danse
mit vreë vaere vol vruntjelijkheid
en vruid deile**

**d'róm sjik ich ein vaer
óm op dienen hood te sjtaeke
wen's te es gelöksvogel
ein vaer höbs mótte laote**

Leonne Cramers, Gelaen

ieder gepubliceerd in Veldgewas
december 2018

Zieëlige Kaesjmes

Nog 2 waeke en da waor 't kaesjmes. Boete waor dat good te zieë. Sjmiezelswaer en vreug duuster. Gelökkig dat de winkele verleech waore en auch semlich get lüj al kaesjleech howwe aagesjtaoke. Angisj zow me d'r nog sómber va waere. Hae leep mit d'r kraag ómhoeëg en ènne sjlappe hood op dörg de winkelsjtraot op waeg nao ènne kaffe mit restaurant.

't Waor 10 jaor gelijje dat hae zien vreuger vrow vur 't lèts how gezieë. 't Oetereij gao waor mit semlich get gief gebuuerd pis aa de rechbangk toew. Daonao waore ze zich nimme taege kómme of howwe mit-eij gekald. Hae how 't nao 2 jaor waal e paar kieër geprobeerd, meh wie d'r gènne respóns kaom opgegeave. E hauf jaor gelijje probeerde hae 't wèr ins. Ieësj gein rejaksie. Hae makde aaprensje óm d'r v'r ummer mit te sjtoppe wie zie toch get va zich leet huure en uuever e paar mienütte zow hae d'r da zieë nao al dae tied.

Wie hae d'r kaffe i-góng zoog hae häör al zitte. 't Waor neet drök. Hae leep nao 't täöfelke. Ze gove zich kaolich 'n hand. In 't gezich waor ze nieks verangerd. Allein 10 jaor auwer. "Bisse al lang hie?", vroeg hae óm 't gesjprek te sjtarte. Ze zag nieks. Hae zoog dat häör glaas laeg waor. "Wilse nog e glaas?" Hae wachde 't antwoeërd neet aaf en wingkde d'r ober.

Wie d'r drangk waor bezörg vroegse boem paaf woeërom hae zoeë how aa-gedrónge óm häör te zieë. "Nao 10 jaor dach ich dat 't waal aardig wieër óm ós waer ins te zieë en uvver 2 waeke is 't kaesjmes", zag hae. "Wat hat de kaesjmes dao mit te doeë? Woolse sóms huure dat 't mich sjlech geit? Da kin ich zègke dat dat neet e-zoeë is. Uvvriges züs doe d'r oet es-of ze jüs oet d'r drek bis gekroeëpe", kreeg hae te huure. Metein how hae al sjpiet dat hae e hauf jaor gelijje how gebeld. Hae hool zich i, meh 't woeërt t'r neet baeter op. Wie ze begós op te neume wat hae allenej verkieërd how gedao (i häör ouge) wie ze nog getrouwd waore, doe waor 't vuuer häöm sjloes.

Hae zag dat 't 'n groeëte fout waor gewae óm nog ins mit häör te kalle en sjting op. Mit ènne "Ich wunsj dich 'n zieëlige kaesjmes" en "ich raeken waal aaf", leep hae nao de tieëk. Bie 't oetgao kieëk hae neet óm en op d'r trükwaeg mit d'r kraag hoeëg waor hae froeë dat hae neet de echte rae how gezag woeërom hae häör nog ins hej wille zieë en mit häör kalle. E hauf jaor gelijje how d'r kanker zich zoeë i zie lief versjpreid dat hae waarsjienlich 't ing van 't jaor neet haolde ...

Antoon Brouns, Klumme

COLOFON

Veldgewas is e blaad veur en euver Oos Taal, de Limburgse taol. Veer publicere gediechte en verhaole in 't Limburgs vaan sjrijvers oet de ganse provincie en dao-boete.

Redactie:

Wim Kuipers

Har Sniekers

Wim Kallen

Bèr Brounts

Vaste sjrijvers:

Phil Schaeken

John Hertogh

Godelieve van Gemen

Wim Heijmans

Toos Schoenmakers

Correspondentieadres:

veldgewas@veldeke.net

Fotografie:

Marina Nefkens

Oos Taal

**Kóm,
laot ós aansjuve aan de gedèkdje tafel van ós plat
en preuve van de wäörd die moder klaargemaaktj haet:
wäörd zoea zeut wie riesteflaaj,
hertelik wie sôndigse sop
of mechtig wie kesekook.**

**Kóm,
laot ós blajere door de bewaardje beuk van ós plat
en laeze van de verhaole die vader gesjreve haet:
verhaole zoea fien wie iesblome,
die battere wie 'n voes
of staeke wie 'n däörehèk. **

**Kóm,
laot ós blieve kalle, zinge en sjrieve in Oos Taal
mèt zinne en noeate riek van klank:
poëzie die pitsj wie 'n blaor,
leedjes die gaon wie ges
of spettere wie veurpiele mèt Noewjaor.**

Har Sniekers, Thoear

